

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

10. april 2014*

Indhold

I – Retsforskrifter	3
II – Sagens baggrund og den omtvistede beslutning	4
III – Sagerne for Retten og den appellerede dom	7
IV – Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen	8
V – Om appellerne	9
A – Kommissionens appel	9
1. De tre første og det syvende anbringende	9
a) Parternes argumenter	9
b) Domstolens bemærkninger	10
2. Konsekvenserne af, at Kommissionens appel er velbegrundet	15
B – Om Reyrolles appel	16
1. Det første anbringende om en tilsidesættelse af princippet om individuelle straffe og sanktioner	16
a) Parternes argumenter	16
b) Domstolens bemærkninger	16
2. Det andet anbringende om en tilsidesættelse af ligebehandlings- og proportionalitetsprincippet	17
a) Parternes argumenter	17
b) Domstolens bemærkninger	18

* Processprog: tysk.

C – Om SEHV’s og Magrinis appel	19
1. De to første anbringender vedrørende henholdsvis en tilsidesættelse af princippet ne ultra petita og manglende iagttagelse af den materielle retskraft	19
a) Parternes argumenter	19
b) Domstolens bemærkninger	20
2. Om de følger, der skal udledes af den omstændighed, at SEHV’s og Magrinis appel er velbegrunderet	21
VI – Sagsomkostninger	22

»Appel — konkurrence — kartel — markedet for projekter angående gasisoleret koblingsudstyr — solidarisk hæftelse for betaling af bøden — begrebet virksomhed — principperne om personligt ansvar og om individuelle straffe og sanktioner — Rettens fulde prøvelsesret — princippet ne ultra petita — proportionalitets- og ligebehandlingsprincippet«

I de forenede sager C-231/11 P – C-233/11 P,

angående tre appeller i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 13. og 16. maj 2011,

Europa-Kommissionen ved A. Antoniadis, samt ved R. Sauer og N. von Lingen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg, (sag C-231/11 P),

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Siemens AG Österreich, Wien (Østrig),

VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Wien,

Siemens Transmission & Distribution Ltd, Manchester (Det Forenede Kongerige),

Siemens Transmission & Distribution SA, Grenoble (Frankrig),

Nuova Magrini Galileo SpA, Bergamo (Italien),

ved Rechtsanwälte H. Wollmann og F. Urlesberger,

sagsøgere i første instans,

og

Siemens Transmission & Distribution Ltd (sag C-232/11 P),

Siemens Transmission & Distribution SA,

Nuova Magrini Galileo SpA (sag C-233/11 P),

ved Rechtsanwalte H. Wollmann og F. Urlesberger,

appellanter,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved A. Antoniadis samt ved R. Sauer og N. von Lingen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, L. Bay Larsen, Domstolens vicepræsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Fjerde Afdeling, og dommerne M. Safjan, J. Malenovský og A. Prechal (refererende dommer),

generaladvokat: P. Mengozzi

justitssekretær: fuldmægtig A. Impellizzeri,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. maj 2013,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 19. september 2013,

afsagt følgende

Dom

- 1 Europa-Kommissionen, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA og Nuova Magrini Galileo SpA (herefter, disse tre selskaber samlet, »de appellerende selskaber«) har i deres appelskrifter nedlagt påstand om delvis ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 3. marts 2011, Siemens Österreich m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-122/07 - T-124/07, Sml. II, s. 793, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten foretog en delvis annullation af og omgjorde Kommissionens beslutning K(2006) 6762 endelig af 24. januar 2007 om en procedure i henhold til artikel [81 EF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/F/38 899 – Gasisoleret koblingsudstyr), hvoraf et resumé er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT 2008 C 5, s. 7, herefter »den omtvistede beslutning«).

I – Retsforskrifter

- 2 Artikel 23 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [...] artikel 81 [EF] og 82 [EF] (EFT 2003 L 1, s. 1) med overskriften »Bøder« bestemmer:

»[...]

2. Kommissionen kan ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder, hvis de forsætligt eller uagtsomt:

a) overtræder [...] artikel 81 [EF] eller 82 [EF], [...]

[...]

3. Ved fastlæggelse af bødens størrelse skal der tages hensyn til både overtrædelsens grovhed og varighed.

[...]«

3 Denne forordnings artikel 31 med overskriften »Prøvelse ved Domstolen« bestemmer:

»Domstolen har fuld prøvelsesret med hensyn til klager over beslutninger, hvorved Kommissionen fastsætter en bøde eller en tvangsbøde. Den kan ophæve, nedsætte eller forhøje den pågældende bøde eller tvangsbøde.«

II – Sagens baggrund og den omtvistede beslutning

4 De faktiske omstændigheder, der har givet anledning til den foreliggende tvist, således som de er gengivet i den appellerede doms præmis 1-22, kan sammenfattes som følger.

5 Tvisten vedrører et kartel vedrørende salget af gasisolerede koblingsanlæg (herefter »GIS«), der anvendes til at kontrollere energistrømmen i elnet. Der er tale om tungt elektrisk udstyr, der anvendes som hovedkomponent i nøglefærdige transformerstationer.

6 I den appellerede doms præmis 1-3 beskrives de forskellige selskaber, der er involveret i denne tvist, således:

»1 Den 20. september 1998 overtog VA Technologie AG [(herefter »VA Technologie«)] et datterselskab af Rolls-Royce, nemlig Reyrolle Ltd, som blev til VA Tech Reyrolle Ltd, derefter Siemens Transmission & Distribution Ltd [...] (herefter »Reyrolle«). Den 13. marts 2001 indskød VA Technologie, gennem dets helejede datterselskab, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG[...] (herefter »KEG«), kapitalen i Reyrolle i det nyoprettede selskab VA Tech Schneider High Voltage GmbH (herefter »VAS«), hvori det gennem sit datterselskab ejede 60% af selskabsandelene, mens den resterende del ejedes af Schneider Electric SA [(herefter »Schneider«)]. Sidstnævntes indskud i VAS bestod af Schneider Electric High Voltage SA, som blev til VA Tech Transmission & Distribution SA, derefter Siemens Transmission & Distribution SA [...] (herefter »SEHV«), og Nuova Magrini Galileo SpA [...] (herefter »Magrini«), som tidligere var dets helejede datterselskaber, SEHV, der siden 1999 omfatter de hidtidige højspændingsaktiviteter i flere af Schneider[s] [...] datterselskaber.

2 I oktober 2004 erhvervede VA Technologie gennem datterselskabet KEG samtlige Schneider[s] [...] anparter i VAS' kapital.

3 Siemens AG [herefter »Siemens«] erhvervede i 2005 enekontrollen over den koncern, hvori VA Technologie var moderselskab (herefter »VA Tech-koncernen«), gennem et offentligt udbud om køb iværksat af et datterselskab [...], Siemens AG Österreich (herefter »Siemens Österreich«). Efter denne erhvervelse af kontrol fusionerede VA Technologie – og derefter VAS – med Siemens Österreich.«

- 7 Den 3. marts 2004 underrettede ABB Ltd (herefter »ABB«) Kommissionen om eksistensen af en konkurrencebegrænsende praksis i GIS-branchen og anmodede mundtligt om bødefritagelse i overensstemmelse med Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002 C 45, s. 3, herefter »samarbejdsmeddelelsen«). Den 25. april 2004 indrømmede Kommissionen ABB en betinget bødefritagelse.
- 8 På baggrund af ABB's erklæringer indledte Kommissionen en undersøgelse og foretog den 11. og 12. maj 2004 uanmeldt kontrolundersøgelser i Siemens', Areva T&D SA's, VA Tech-koncernens, Hitachi Ltd's og Japan AE Power Systems Corp.'s (herefter »JAEPS«) lokaler. Den 20. april 2006 vedtog Kommissionen en klagepunktsmeddelelse, som den sendte til 20 selskaber, heriblandt de appellerende selskaber. En høring af de berørte virksomheder fandt sted den 18. og den 19. juli 2006.
- 9 Den 24. januar 2007 vedtog Kommissionen den omtvistede beslutning, der blev meddelt de 20 selskaber, som klagepunktsmeddelelsen var blevet sendt til, nemlig ud over de appellerende selskaber Siemens Österreich, KEG, ABB, Alstom SA, Areva SA, Areva T&D AG, Areva T&D Holding SA samt Areva T&D SA (herefter, de fire sidstnævnte selskaber samlet, »Areva«), Fuji Electric Holdings Co. Ltd og Fuji Electric Systems Co. Ltd (herefter, de to sidstnævnte selskaber samlet, »Fuji«), Hitachi Ltd og Hitachi Europe Ltd (herefter, de to sidstnævnte selskaber samlet, »Hitachi«), JAEPS, Schneider, Mitsubishi Electric System Corp. (herefter »Mitsubishi«) og Toshiba Corp. (herefter »Toshiba«).
- 10 I den appellerede doms præmis 14-16 er kendetegnene for det pågældende kartel, således som de er fastslået i den omtvistede beslutning, sammenfattet således:
 - »14 I 113.-123. betragtning til den [omtvistede] beslutning anførte Kommissionen, at de forskellige virksomheder, der har deltaget i kartellet, havde koordineret tildelingen af GIS-projekter på verdensplan, bortset fra visse markeder, efter aftalte regler, med henblik på særligt at opretholde de kvoter, som i vid udstrækning afspejler deres tidligere anslåede markedsandele. Kommissionen præciserede, at tildelingen af GIS-projekter blev udført på grundlag af en fælles »japansk« og en fælles »europæisk« kvote, som efterfølgende skulle fordeles mellem disse af henholdsvis de japanske og de europæiske producenter. En aftale indgået i Wien den 15. april 1988 (herefter »GQ-aftalen«) fastsatte bestemmelser, som gør det muligt at tildele GIS-projekter til enten japanske eller europæiske producenter og indregne deres værdi i den tilsvarende kvote. Kommissionen har i øvrigt i 124.-132. betragtning til den [omtvistede] beslutning præciseret, at de forskellige virksomheder, der har deltaget i kartellet, havde indgået en uskreven aftale (herefter »aftalen«), i henhold til hvilken GIS-projekterne i Japan på den ene side og de europæiske kartelmedlemmers lande på den anden side, under ét betegnet som GIS-projekternes »hjemlande«, var forbeholdt henholdsvis de japanske og de europæiske kartelmedlemmer. GIS-projekterne i »hjemlandene« var ikke omfattet af udvekslingen af oplysninger mellem de to grupper og blev ikke afskrevet på de respektive kvoter.
- 15 GQ-aftalen indeholdt også regler vedrørende udvekslingen af de nødvendige oplysninger til kartellets funktion mellem de to grupper af producenter, som navnlig sikres af disse gruppers sekretærer, manipulering af de pågældende udbud og prisfastsættelse for de af GIS-projekterne, som ikke kunne tildeles. Ifølge indholdet af bilag 2 fandt GQ-aftalen anvendelse i hele verden, bortset fra De Forenede Stater, Canada, Japan og 17 vesteuropæiske lande. Det fremgår endvidere af aftalen, at GIS-projekterne i de europæiske lande, som ikke er »hjemlande«, også var forbeholdt den europæiske gruppe, idet de japanske producenter havde forpligtet sig til at afstå fra at afgive bud på GIS-projekterne i Europa.
- 16 Efter Kommissionens opfattelse var fordelingen af GIS-projekterne mellem de europæiske producenter reguleret af en aftale, som også blev indgået i Wien den 15. april 1988, med overskriften »E-Group Operation Agreement for GQ-Agreement« (aftale for E-gruppen med henblik på gennemførelse af »GQ-aftalen«) [...]. Kommissionen har anført, at tildelingen af

GIS-projekter i Europa fulgte de samme regler og fremgangsmåder som dem, der gælder for tildelingen af GIS-projekter i andre lande. Navnlig skulle GIS-projekterne i Europa også anmeldes, registreres, tildeles, fordeles eller havde modtaget en mindstepris.«

- 11 På grundlag af de faktuelle konstateringer og de retlige vurderinger i beslutningen fastslog Kommissionen, at de implicerede virksomheder havde overtrådt artikel 81 EF og i artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994 L 1, s. 3, herefter »EØS-aftalen«), og pålagde virksomhederne bøder, hvis størrelse den havde beregnet efter den metode, som er angivet i retningslinjerne for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten (EFT 1998 C 9, s. 3) samt i samarbejdsmeddelelsen.
- 12 Kommissionen besluttede, at den i medfør af samarbejdsmeddelelsen måtte tiltræde ABB's anmodning om bødefritagelse, men at anmodningerne om bødenedsættelse indgivet af andre selskaber, herunder VA Tech-koncernen, måtte afvises.
- 13 Den omtvistede beslutnings artikel 1 og 2 bestemmer:

»Artikel 1

Følgende virksomheder har overtrådt [artikel 81 EF og EØS-aftalens artikel 53] ved i de nævnte perioder at have deltaget i et kartel og en samordnet praksis i [GIS-]sektoren i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS):

[...]

m) [Magrini], fra den 15. april 1988 til den 13. december 2000, og fra den 1. april 2002 til den 11. maj 2004

n) [Schneider], fra den 15. april 1988 til den 13. december 2000

[...]

p) Siemens [Österreich], fra den 20. september 1998 til den 13. december 2000, og fra den 1. april 2002 til den 11. maj 2004

q) [Reyrolle], fra den 15. april 1988 til den 13. december 2000, og fra den 1. april 2002 til den 11. maj 2004

r) [SEHV], fra den 15. april 1988 til den 13. december 2000, og fra den 1. april 2002 til den 11. maj 2004

[...]

t) [KEG], fra den 20. september 1998 til den 13. december 2000, og fra den 1. april 2002 til den 11. maj 2004. [...]

Artikel 2

For de i artikel 1 omhandlede overtrædelser pålægges der følgende bøder:

[...]

j) Schneider [...]: 3 600 000 EUR

- k) Schneider [...], solidarisk med [SEHV] og [Magrini]: 4 500 000 EUR
- l) [Reyrolle]: 22 050 000 EUR, heraf:
 - i) 17 550 000 EUR solidarisk med [SEHV] og [Magrini] og
 - ii) 12 600 000 EUR solidarisk med Siemens [Österreich] og [KEG]

[...]«

III – Sagerne for Retten og den appellerede dom

- 14 Det fremgår af den appellerede doms præmis 33, 34 og 229, at appellanterne til støtte for deres annullationspåstande påberåbte sig to anbringender.
- 15 Det første anbringende vedrørte tilsidesættelse af artikel 81, stk. 1, EF, EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, artikel 23, stk. 2 og 3, og artikel 25 i forordning nr. 1/2003. Dette anbringende var opdelt i fire led, der for det første vedrører manglende bevis for den hævdede overtrædelse, for det andet urigtige skøn i forbindelse med den hævdede overtrædelses varighed, for det tredje den urimeligt høje bøde, som blev pålagt, og for det fjerde forældelse af den hævdede overtrædelse for perioden forud for den 16. juli 1998.
- 16 Det andet anbringende vedrørte en overtrædelse af væsentlige formforskrifter og især appellanternes ret til at udsørge hovedvidnet ifølge artikel 6, stk. 3, litra d), i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950.
- 17 Retten bekræftede i det væsentlige, at den overtrædelse, som Kommissionen havde fastslået i den omtvistede beslutning, fandtes, ligesom den tiltrådte bøden pålagt VA Tech-koncernen i det hele, dvs. de beløb, som hvert selskab i koncernen skulle betale.
- 18 Mens Retten nedsatte varigheden af den overtrædelse, som selskaberne i VA Tech-koncernen begik ved at udelukke perioden fra den 1. april til den 30. juni 2002, og annullerede den omtvistede beslutning i dette omfang (den appellerede doms præmis 63-72 og 236 samt dens konklusionspunkt 1), fastslog den efterfølgende som led i udøvelsen af sin fulde prøvelsesret, at denne nedsættelse af overtrædelsens varighed efter den metode, som er angivet i retningslinjerne for beregningen af bøder i henhold til artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 65, stk. 5, i EKSF-traktaten, ikke påvirkede størrelsen af den bøde, som disse selskaber var pålagt (denne doms præmis 261).
- 19 I medfør af den argumentation, der fremgår af den appellerede doms præmis 137-165, fastslog Retten i denne doms præmis 166, at Kommissionen ved at holde Reyrolle, SEHV og Magrini solidarisk ansvarlige for betalingen af en bøde, som klart overstiger deres fælles ansvar, ved ikke at holde Siemens Österreich og KEG solidarisk ansvarlige for betalingen af en del af den bøde, der er pålagt SEHV og Magrini, og ved ikke at lade Reyrolle alene bære en del af den bøde, der er pålagt selskabet, tilsidesatte princippet om individuelle straffe og sanktioner.
- 20 I den appellerede doms præmis 167 fastslog Retten, at den omtvistede beslutnings artikel 2 skulle annulleres med hensyn til beregningen af den bøde, der skulle pålægges SEHV og Magrini, og med hensyn til fastsættelsen af de beløb, der skulle betales solidarisk af appellanterne.

- 21 Retten ændrede i den appellerede doms præmis 236-264 ved at benytte sin fulde prøvelsesret de bøder, som appellanterne var pålagt, idet den for de forskellige bøder ligeledes fastsatte de kvoteandele, som hvert selskab skulle bære i de indbyrdes forhold mellem de solidarisk hæftende meddebitorer i overensstemmelse med principperne fremhævet i denne doms præmis 158 og 159.
- 22 Retten annullerede i punkt 2 i den appellerede doms konklusion ligeledes den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), k) og l), og fastsatte i punkt 3 i denne doms konklusion bøderne således:
- »– [SEHV] og [Magrini] solidarisk med [Schneider]: 8 100 000 EUR
 - [Reyrolle], solidarisk med Siemens [Österreich], [KEG], [SEHV] og [Magrini]: 10 350 000 EUR
 - [Reyrolle], solidarisk med Siemens [Österreich] og [KEG]: 2 250 000 EUR
 - [Reyrolle]: 9 450 000 EUR«.

IV – Parternes påstande og retsforhandlingerne for Domstolen

- 23 I appelskriftet har Kommissionen nedlagt følgende påstande:
- Principalt ophæves punkt 2 i den appellerede doms konklusion, i det omfang den beror på Rettens konstatering i præmis 157 i denne dom, hvorefter Kommissionen er forpligtet til at fastlægge andelen for de enkelte selskaber, der udgør en del af en og samme virksomhed, af de beløb, som de selskaber, der udgør en del af denne virksomhed, er pålagt som solidarisk hæftende debitorer, og punkt 3 i denne doms konklusion ophæves, i det omfang Retten i overensstemmelse med konstateringerne i dommens præmis 158 sammenholdt med samme doms præmis 245, 247, 262 og 263 fastsætter nye bødebeløb og bestemmer, hvilken kvoteandel af bødebeløbet hvert enkelt selskab hæfter for.
 - Subsidiært ophæves den appellerede dom, i det omfang Kommissionen i henhold til denne doms præmis 157 pålægges en forpligtelse til at fastlægge den respektive andel for de enkelte selskaber, der udgør en del af en og samme virksomhed, af de beløb, som er pålagt selskaberne, der udgør en del af denne virksomhed, som solidariske skyldnere, og nævnte dom ophæves, i det omfang Retten i henhold til konstateringen i dommens præmis 158 i dens præmis 245, 247, 262 og 263 fastlægger, hvilken andel af bødebeløbet hvert enkelt selskab hæfter for, og herved ændrer den omtvistede beslutning.
 - Frifindelse i sagerne T-122/07, T-123/07 og T-124/07 med hensyn til påstanden om annulation af den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), k), og l).
 - De indstævnte og sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger både under appelsagen og sagen i første instans.
- 24 Reyrolle, SEHV og Magrini har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - Deres påstande tages i det hele til følge.
- 25 Reyrolle har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Punkt 3, fjerde led, i den appellerede doms konklusion ændres således, at den bøde, som Reyrolle er pålagt, nedsættes med mindst 7 400 000 EUR.

- Subsidiært ophæves punkt 3 i den appellerede doms konklusion, for så vidt som det vedrører Reyrolle, og sagen hjemvises til Retten.
 - Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger.
- 26 SEHV og Magrini har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:
- Punkt 2 i den appellerede doms konklusion ophæves, i det omfang den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j) og k), herved annulleres.
 - Denne doms konklusions punkt 3, første led, ophæves, i det omfang den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j) og k), stadfæstes, og det fastslås med hensyn til nævnte beslutnings artikel 2, litra k), at hver solidarisk hæftende debitor skal betale en tredjedel af beløbet på 4 500 000 EUR.
 - Subsidiært ophæves punkt 3, første led, i den appellerede doms konklusion, og sagen hjemvises til Retten.
 - Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger.
- 27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Reyrolles, SEHV's og Magrini's appeller forkastes i deres helhed.
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 28 Ved kendelse af 1. juli 2011 har Domstolens præsident besluttet at forene sagerne C-231/11 P og C-233/11 P med henblik på den skriftlige forhandling, den mundtlige forhandling og dommen.

V – Om appellerne

A – Kommissionens appel

- 29 Kommissionen har til støtte for sin under appellen nedlagte påstand om ophævelse fremsat syv anbringender om en tilsidesættelse af henholdsvis artikel 23 i forordning nr. 1/2003, Rettens fulde prøvelsesret, principperne om personligt ansvar og om individuel fastsættelse af straffe og sanktioner, princippet *ne ultra petita*, princippet om ret til kontradiktion, begrundelsespligten og Kommissionens skønsbeføjelser ved fastsættelsen af de retssubjekter, der skal tilregnes ansvaret for en overtrædelse.
- 30 De tre første og det syvende anbringende skal undersøges samlet.
1. De tre første og det syvende anbringende
 - a) Parternes argumenter
- 31 Kommissionen har ved sit første anbringende kritiseret Retten for, at den tilsidesatte artikel 23 i forordning nr. 1/2003, idet den fortolkede denne bestemmelse således, at bestemmelsen giver den beføjelser, dvs. pålægger den en forpligtelse til, at fastsætte de respektive kvoteandele for de forskellige meddebitorer med henblik på betaling af den bøde, som disse hæfter solidarisk for i forhold til Kommissionen som følge af den overtrædelse, der er begået af den virksomhed, som de er en del af.

- 32 De beføjelser til at pålægge en bøde, som Kommissionen har i medfør af denne bestemmelse, vedrører udelukkende det ydre solidaritetsforhold, nemlig forholdet mellem Kommissionen og beslutningens adressater, som hæfter solidarisk for betaling af bøden i deres egenskab af medlemmer af en og samme virksomhed, og ikke det interne forhold mellem disse solidarisk hæftende meddebitorer.
- 33 Kommissionens beføjelser til at pålægge flere selskaber solidarisk at betale en bøde følger direkte af »virksomhedernes« ansvar. Der kan derimod af virksomhedsbegrebet ikke udeledes en videre kompetence, der giver Kommissionen mulighed for at fastsætte det retlige forhold mellem de solidariske meddebitorer.
- 34 Med sit andet anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten ved at fortolke artikel 23 i forordning nr. 1/2003 således, at den omfatter beføjelsen, dvs. forpligtelsen, til at afgøre spørgsmålet om det indbyrdes forhold mellem solidarisk hæftende meddebitorer, og ved på med hjemmel heri præcist at have fastlagt de forskellige appellerede selskabers kvoteandele, overtrådte de beføjelser, som den er tillagt ved sin fulde prøvelsesret, eftersom denne kompetence kun vedrører det ydre forhold mellem Kommissionen og den virksomhed, der er blevet pålagt en bøde.
- 35 Med sit tredje anbringende har Kommissionen kritiseret Retten for, at den i den appellerede doms præmis 153 fandt, at det følger af princippet om individuelle straffe og sanktioner, at hver modtager af den beslutning, som pålægger dem solidarisk betaling af en bøde, af denne beslutning skal kunne udlede den kvoteandel, som de skal bære i deres forhold til de solidariske debitorer, når Kommissionen er fyldestgjort.
- 36 Dette princip finder ligesom princippet om personligt ansvar anvendelse på virksomheden som sådan og ikke på de forskellige retlige enheder, som denne udgøres af.
- 37 I henhold til princippet om individuelle straffe og sanktioner skal Kommissionen som led i fastsættelsen af bødestørrelsen undersøge den relative alvor af hver enkelt virksomheds deltagelse i den begåede overtrædelse på grundlag af de pågældende virksomheders individuelle adfærd og i givet fald skærpene eller formildende omstændigheder.
- 38 Med sit syvende anbringende har Kommissionen gjort gældende, at for så vidt som den appellerede doms præmis 150 kan fortolkes således, at Kommissionen er forpligtet til at pålægge alle de enheder, som kan holdes ansvarlige for deltagelsen i en overtrædelse begået af en virksomhed, solidarisk betaling af den bøde, er denne præmis i strid med det valgmulighed, som denne institution har i denne henseende.

b) Domstolens bemærkninger

- 39 Ifølge artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 kan Kommissionen ved beslutning pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger bøder, hvis de forsætligt eller uagtsomt overtræder artikel 81 EF eller 82 EF.
- 40 Kommissionen har som led i sit første anbringende kritiseret Retten for, at den i den appellerede doms præmis 157 fandt, at det udelukkende tilkommer Kommissionen ved udøvelsen af sin kompetence til at pålægge bøder i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 »at fastsætte de forskellige selskabers respektive kvoteandele af de beløb, som de er blevet pålagt solidarisk, for så vidt som de indgik som en del af den samme virksomhed, og [at denne] opgave [...] ikke kan overlades til de nationale domstole«.

- 41 Det bemærkes i den forbindelse, at EU-konkurrenceretten vedrører virksomheders aktiviteter (jf. bl.a. dom af 8.5.2013, sag C-508/11 P, ENI mod Kommissionen, præmis 82, og af 11.7.2013, sag C-440/11 P, Kommissionen mod Stichting Administratiekantoor Portielje, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).
- 42 Ophavsmændene til traktaterne valgte at anvende begrebet virksomhed til at udpege ophavsmanden til en overtrædelse af konkurrenceretten, der kan undergives en sanktion i henhold til artikel 81 EF og 82 EF, og ikke begrebet selskab eller juridisk person, der blev anvendt i artikel 48 EF. (jf. i denne retning dom af 18.7.2013, sag C-501/11 P, Schindler Holding m.fl. mod Kommissionen, præmis 102).
- 43 Det følger af fast retspraksis, at virksomhedsbegrebet omfatter enhver enhed, som udøver økonomisk virksomhed, uanset denne enheds retlige status og dens finansieringsmåde. Dette begreb skal forstås som en økonomisk enhed, også når denne økonomiske enhed juridisk set udgøres af flere fysiske eller juridiske personer. (jf. bl.a. dom af 19.7.2012, forenede sager C-628/10 P og C-14/11 P, Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).
- 44 Når en økonomisk enhed overtræder konkurrencereglerne, påhviler det den ifølge princippet om personligt ansvar at stå til regnskab for overtrædelsen (jf. bl.a. dommen i sagen Alliance One International og Standard Commercial Tobacco mod Kommissionen, præmis 42, samt dommen i sagen Kommissionen mod Stichting Administratiekantoor Portielje, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 Det skal i den forbindelse bemærkes, at en juridisk person, som ikke er ophavsmand til en overtrædelse af konkurrenceretten, på visse betingelser alligevel kan straffes for en anden juridisk persons overtrædelse, når disse personer er en del af den samme økonomiske enhed og således udgør en virksomhed, der har overtrådt artikel 81 EF.
- 46 Det følger således af fast retspraksis, at et datterselskabs adfærd kan tilregnes moderselskabet, bl.a. når datterselskabet, selv om det er en selvstændig juridisk person, ikke frit bestemmer sin adfærd på markedet, men i det væsentlige følger instrukser fra moderselskabet, navnlig under hensyn til de økonomiske, organisatoriske og juridiske forbindelser mellem disse to juridiske enheder (jf. bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Stichting Administratiekantoor Portielje, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).
- 47 Såfremt det pågældende moderselskab Inden for rammerne af et vertikalt kapitalforhold af denne art selv anses for at have begået overtrædelsen af EU-konkurrencereglerne, er dets ansvar for overtrædelsen fuldstændigt afledt af dets datterselskabs ansvar (jf. i denne retning dom af 22.1.2013, sag C-286/11 P, Kommissionen mod Tomkins, præmis 43 og 49, og af 26.11.2013, sag C-50/12 P, Kendrion mod Kommissionen, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 55).
- 48 Kommissionen vil derefter være i stand til at anse moderselskabet for solidarisk ansvarligt for betaling af den bøde, som er pålagt datterselskabet (jf. bl.a. dom af 29.3.2011, forenede sager C-201/09 P og C-216/09 P, ArcelorMittal Luxembourg mod Kommissionen og Kommissionen mod ArcelorMittal Luxembourg m.fl., Sml. I, s. 2239, præmis 98).
- 49 Retten fandt således med føje i den appellerede doms præmis 150, at det fremgår af retspraksis, at når flere personer kan holdes personligt ansvarlige for deltagelsen i en overtrædelse i én og samme virksomhed i konkurrenceretlig forstand, skal de anses for at være solidarisk ansvarlige for den nævnte overtrædelse.

- 50 Den kritik, som Kommissionen har rejst af denne præmis 150 som led i sit syvende anbringende, skal forkastes, eftersom det ikke følger af denne præmis, når den ses i sin kontekst og læses i betragtning af retspraksis nævnt deri, at Kommissionen rent faktisk er forpligtet til at pålægge alle de personer, som kan holdes personligt ansvarlige for en overtrædelse, der er begået af en enkelt virksomhed, en bøde solidarisk.
- 51 Når Kommissionen således i medfør af artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 kan vælge at pålægge forskellige juridiske personer, som er en del af én og samme virksomhed, der er ansvarlig for overtrædelsen, en bøde solidarisk, er Kommissionens fastsættelse af denne bøde, for så vidt som den i et givent tilfælde følger af anvendelsen af virksomhedsbegrebet, som er et EU-retligt begreb, underlagt visse begrænsninger, som indebærer, at der skal tages behørigt hensyn til den pågældende virksomheds kendetegn, således som den var opbygget i den periode, hvor overtrædelsen blev begået.
- 52 Når Kommissionen fastlægger det ydre solidaritetsforhold, er den navnlig forpligtet til at overholde princippet om individuelle straffe og sanktioner, som i overensstemmelse med artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 kræver, at størrelsen af den pålagte bøde fastsættes ud fra grovheden af den overtrædelse, der individuelt foreholdes den pågældende virksomhed, og varigheden heraf.
- 53 Det skal i den forbindelse bemærkes, at der blandt de elementer, der kan indgå i vurderingen af overtrædelsens grovhed for at fastsætte den pågældende økonomiske enheds bøde, fremgår og kan tages hensyn til de enkelte virksomheders adfærd og rolle ved gennemførelsen af kartellet, den fortjeneste, virksomhederne har kunnet opnå ved kartellet, deres størrelse og værdien af de omhandlede varer samt den risiko, som overtrædelser af den art indebærer for gennemførelsen af Unionens mål (dom af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 242).
- 54 Retten fandt i den forbindelse med føje dels i den appellerede doms præmis 153, at Kommissionen ikke frit kan bestemme de beløb, der skal betales solidarisk, dels i denne doms præmis 154, at Kommissionen i det foreliggende tilfælde skulle tage hensyn til sine konstateringer i 468. betragtning til den omtvistede beslutning med hensyn til de forskellige virksomheders ansvar for de overtrædelsesperioder, der vedrører dem.
- 55 Selv om det er korrekt, at Kommissionens beslutning om bødepåleggelse nødvendigvis skal være adresseret til de juridiske personer, der udgør en virksomhed, medfører denne begrænsning, der er af rent praktisk karakter, ikke – når Kommissionen benytter muligheden for at pålægge flere juridiske personer en bøde solidarisk, fordi de udgjorde en samlet virksomhed, da overtrædelsen blev begået – at EU-konkurrencerettens regler og principper ikke blot finder anvendelse på den pågældende virksomhed, men ligeledes på de juridiske personer, denne udgjordes af.
- 56 Det følger af det ovenstående, at reglerne i EU-konkurrenceretten, herunder reglerne om Kommissionens sanktionsbeføjelser, og de EU-retlige principper om personligt ansvar for overtrædelsen og om individuelle straffe og sanktioner, som skal overholdes under udøvelsen af disse sanktionsbeføjelser, kun vedrører virksomheden i sig selv og ikke de fysiske eller juridiske personer, der er en del heraf.
- 57 Navnlig vedrører det EU-retlige begreb om solidarisk hæftelse for betaling af bøden, for så vidt som det blot er et udtryk for virksomhedsbegrebets fuldstændige retsvirkninger, udelukkende virksomheden og ikke de selskaber, som denne udgøres af.
- 58 Selv om det følger af artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, at Kommissionen kan pålægge flere virksomheder en bøde solidarisk, når de er en del af den samme virksomhed, giver hverken affattelsen af denne bestemmelse eller formålet med solidaritetsordningen mulighed for at finde, at denne sanktionsbeføjelse ud over fastsættelsen af de ydre solidaritetsforhold ligeledes omfatter fastsættelsen af de solidarisk hæftende meddebitorers kvoteandele som led i deres indbyrdes forhold.

- 59 Tværtimod befinder solidaritetsordningens formål sig i den omstændighed, at den er et supplerende retligt instrument, som Kommissionen besidder for at kunne styrke effektiviteten af sine handlinger på området for inddrivelse af bøder pålagt for overtrædelse af konkurrenceretten, eftersom denne ordning nedsætter risikoen for insolvens for Kommissionen i sin egenskab af kreditor for det skyldige beløb, som disse bøder udgør, hvilket bidrager til det afskrækkende formål, som generelt forfølges ved konkurrenceretten, således som Retten i det væsentlige og med føje bemærkede i den appellerede doms præmis 151 (jf. ligeledes analogt dom af 17.2.2011, sag C-78/10, Berel m.fl., Sml. I, s. 717, præmis 48).
- 60 Fastsættelsen af de solidarisk hæftende meddebitorers kvoteandele i deres interne forhold tilsigter ikke dette dobbelte formål. Der er nemlig tale om en tvist, som indtræder på et senere tidspunkt, og som i princippet ikke længere er i Kommissionens interesse, for så vidt som hele bøden er blevet betalt til den af en eller flere af disse meddebitorer.
- 61 Endvidere indeholder hverken forordning nr. 1/2003 eller EU-retten generelt bestemmelser, der kan afgøre en sådan tvist om den indbyrdes fordeling af skylden for den betaling, som de pågældende selskaber er pålagt solidarisk (jf. analogt Berel-dommen, præmis 42 og 43).
- 62 På denne baggrund og i mangel af en kontraktmæssig fastsættelse af meddebitorernes kvoteandele for en bøde, som de er blevet pålagt solidarisk, tilkommer det de nationale retsinstanser at fastsætte disse kvoteandele under iagttagelse til EU-retten ved at anvende gældende national ret på tvisten.
- 63 I den forbindelse finder forpligtelsen til loyalt samarbejde, som Kommissionen er forpligtet til i henhold til artikel 4 TEUF, anvendelse som led i regressøgsmål for de nationale retsinstanser, uanset at disse søgsmål i princippet skal behandles i henhold til gældende national ret. Dels fastsætter Kommissionens beslutning om pålæggelse af solidarisk betaling af en bøde, for så vidt som den identificerer de solidarisk hæftende meddebitorer og fastsætter det maksimale beløb, som Kommissionen kan opkræve fra hver af disse, de retlige rammer for afgørelsen vedrørende disse retshandlinger. Dels kan Kommissionen råde over elementer, der er relevante for fastsættelsen af meddebitorernes kvoteandele.
- 64 Det følger af det ovenstående, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 157 at finde, at det udelukkende tilkommer Kommissionen ved udøvelsen af sin kompetence til at pålægge bøder i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 »at fastsætte de forskellige selskabers respektive kvoteandele af de beløb, som de er blevet pålagt solidarisk, for så vidt som de indgik som en del af den samme virksomhed, og [at denne] opgave [...] ikke kan overlades til de nationale domstole«.
- 65 Det følger heraf ligeledes, at Retten begik andre retlige fejl ved for det første i den appellerede doms præmis 153-159 at fastsætte visse principper for det interne solidaritetsforhold.
- 66 Indledningsvis bemærkes, som det allerede er bemærket i nærværende doms præmis 56, at Retten, eftersom princippet om individuelle straffe og sanktioner kun vedrører virksomheden i sig selv og ikke de fysiske eller juridiske personer, der er en del heraf, begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 153 at finde, at det følger af dette princip, at hvert selskab af den beslutning, som pålægger dem solidarisk betaling af en bøde sammen med et eller flere andre selskaber, skal kunne udlede den kvoteandel, som de skal bære i deres forhold til de solidarisk hæftende meddebitorer, når Kommissionen er fyldestgjort.
- 67 Eftersom det, som det er bemærket i nærværende doms præmis 62, tilkommer de nationale retsinstanser at fastsætte disse kvoteandele under hensyn til EU-retten ved at anvende gældende national ret på tvisten, begik Retten endvidere en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 155 at finde dels, at begrebet »solidarisk hæftelse for betaling af bøder« er et selvstændigt begreb, som skal fortolkes under hensyn til konkurrencereglernes mål og system, som begrebet er den del af, og i givet fald til de almindelige principper, der kan udledes af de nationale retsordener under ét, dels at selv om

arten af den betalingsforpligtelse, der påhviler de selskaber, som Kommissionen har pålagt bøder, der skal betales solidarisk for overtrædelser af de EU-retlige konkurrenceregler, adskiller sig fra den situation, som privatretlige solidariske debitorer befinder sig i, skal der bl.a. tages udgangspunkt i den juridiske ordning med solidarisk hæftelse.

- 68 Eftersom Kommissionens sanktionsbeføjelse kun vedrører fastsættelsen af den ydre solidaritet, begik Retten endvidere en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 156 at finde, at den beslutning, hvorved Kommissionen har pålagt flere selskaber at betale en bøde solidarisk, nødvendigvis fremkalder alle de retlige følger af den retlige ordning for betaling af konkurrenceretlige bøder, både i forholdet mellem kreditor og de solidariske debitorer og i forholdet mellem de solidariske debitorer indbyrdes.
- 69 Endelig er den appellerede doms præmis 158 og 159 behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten heri i det væsentlige har fundet, at i mangel af konstateringer i den beslutning, hvorved Kommissionen pålægger en bøde, der skal betales solidarisk af forskellige selskaber, hvorefter visse selskaber inden for virksomheden er mere ansvarlige end andre i den nævnte virksomheds deltagelse i kartellet i en given periode, må det lægges til grund, at selskaberne har et ansvar på lige fod og derfor den samme kvoteandel i de beløb, der pålægges dem solidarisk.
- 70 EU-retten fastsætter nemlig ikke en sådan ansvarsregel for lige kvoteandele, der finder automatisk anvendelse, eftersom kvoteandelene for meddebitorerne vedrørende den bøde, som de er blevet pålagt solidarisk, med forbehold for EU-retten skal fastsættes i henhold til national ret, således som bemærket i nærværende doms præmis 62.
- 71 Det skal på baggrund heraf fremhæves, at EU-retten i princippet ikke er til hinder for, at den indbyrdes fordeling af en bøde foretages i henhold til en national retsregel, som fastsætter de solidarisk hæftende meddebitorers kvoteandele under hensyn til deres ansvar eller deres relative skyld for udførelsen af den overtrædelse, der foreholdes den virksomhed, som de er en del, hvilken regel i givet fald suppleres af en automatisk gældende regel, som bestemmer, at de selskaber, som påberåber sig en ulige fordeling af beløbet, skal holdes ansvarlige med lige kvoteandele, såfremt de ikke kan godtgøre, at visse selskaber var mere ansvarlige end andre for nævnte virksomheds deltagelse i kartellet i en given periode.
- 72 For det andet er den appellerede doms præmis 245, 247, 262 og 263, hvori Kommissionen kritiseres, ligeledes behæftet med urigtig retsanvendelse, for så vidt som Retten herved som led i udøvelsen af den fulde prøvelsesret, som den i overensstemmelse med artikel 261 TEUF er indrømmet i artikel 31 i forordning nr. 1/2003, fastsatte kvoteandelen for det bødebæbeløb, som hvert selskab, der var en del af den pågældende virksomhed, skulle bære for den pågældende overtrædelsesperiode.
- 73 Retten støttede sig nemlig for i disse præmisser i den appellerede dom at foretage den indbyrdes fordeling udtrykkeligt på sine betragtninger i denne doms præmis 158 og 159. Som det allerede er fastslået i nærværende doms præmis 70, indebærer disse betragtninger en retlig fejl, for så vidt som de fastsætter en regel om ansvar for lige kvoteandele, der i henhold til EU-retten finder automatisk anvendelse.
- 74 Eftersom den sanktionsbeføjelse, som Kommissionen er indrømmet i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, som det følger af nærværende dom, i øvrigt ikke giver beføjelse til at fordele den pålagte bøde mellem de solidarisk hæftende meddebitorer som led i deres indbyrdes forhold, når bøden er blevet helt betalt, og Kommissionen dermed er fyldestgjort, har Retten heller ikke en sådan fordelingsbeføjelse som led i den fulde prøvelsesret, som den i henhold til denne forordnings artikel 31 er indrømmet til at ophæve, nedsætte eller forhøje nævnte bøde.
- 75 Eftersom Rettens fulde prøvelsesret i henhold til fast retspraksis giver den mulighed for at erstatte Kommissionens vurdering med sin egen (jf. bl.a. dom af 26.9.2013, sag C-679/11 P, Alliance One International mod Kommissionen, præmis 104 og den deri nævnte retspraksis), kan denne prøvelsesret ikke udvides til vurderinger, som ikke henhører under Kommissionens sanktionsbeføjelse.

- 76 Det følger af ovenstående betragtninger, at Kommissionens tre første anbringender skal tages til følge, mens det syvende anbringende skal forkastes.
- 77 På den baggrund skal Kommissionens appel tiltrædes, uden at Domstolen skal undersøge dennes fjerde, femte og sjette anbringende. Disse anbringender er nemlig af rent subsidiær art i forhold til denne appels første tre anbringender, idet de er støttet på den forudsætning, at Domstolen skulle forkaste disse. Endvidere ville disse anbringender, såfremt de blev tiltrådt, ikke kunne medføre en ophævelse af den appellerede dom, som ville gå ud over den ophævelse, der følger af den omstændighed, at de tre første anbringender er velbegrundede.
2. Konsekvenserne af, at Kommissionens appel er velbegrundet
- 78 Det skal straks fastslås, at den omstændighed, at Kommissionens appel er velbegrundet, ikke kan medføre en ophævelse af punkt 2 i den appellerede doms konklusion, således som Kommissionen principalt har nedlagt påstand om.
- 79 Det følger nemlig af den appellerede doms præmis 137-167 og 237, at Retten annullerede den omtvistede beslutnings artikel 2 med hensyn til beregningen af den bøde, der skulle pålægges SEHV og Magrini, og med hensyn til fastsættelsen af de beløb, der skulle betales solidarisk af sagsøgerne, med den tredobbelte begrundelse, at Kommissionen ved at holde Reyrolle, SEHV og Magrini solidarisk ansvarlige for betalingen af en bøde, som klart overstiger deres fælles ansvar, ved ikke at holde Siemens Österreich og KEG solidarisk ansvarlige for betalingen af en del af den bøde, der er pålagt SEHV og Magrini, og ved ikke at lade Reyrolle selv bære en del af den bøde, der er pålagt selskabet, tilsidesatte princippet om individuelle straffe og sanktioner.
- 80 Som generaladvokaten har bemærket i punkt 27 i sit forslag til afgørelse, følger denne tredobbelte begrundelse, som Kommissionen i øvrigt ikke har gjort indsigelse mod for Domstolen, og som Retten har lagt til grund for at annullere den omtvistede beslutnings artikel 2, ikke af anvendelsen af principperne om det indbyrdes solidaritetsforhold, som de er udtrykt i den appellerede doms præmis 153-159, og som er genstand for Kommissionens appel.
- 81 Dette grundlag følger derimod af anvendelsen af de principper, der regulerer det ydre solidaritetsforhold, nemlig hvert enkelt selskabs ansvar for den samlede betaling til Kommissionen af den bøde, som den virksomhed, de var en del af ved overtrædelsen, er pålagt, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 148-152, præmis 153, første punktum, samt præmis 154, som ikke er behæftet med retlige fejl, hvilket fremgår af nærværende doms præmis 49, 54, 57 og 59.
- 82 Den omstændighed, at Kommissionens tre første anbringender er velbegrundede, medfører derimod ophævelse af punkt 3 i den appellerede doms konklusion, således som denne institution har nedlagt påstand om, for så vidt som det følger udtrykkeligt af denne doms præmis 245, 247, 262 og 263, at fastsættelsen af de pågældende selskabers kvoteandele i deres indbyrdes forhold, som Retten har foretaget ved udøvelsen af sin fulde prøvelsesret vedrørende den indbyrdes fordeling af det solidarisk skyldige beløb, der er fremført i nævnte doms præmis 158 og 159, er en del af de betragtninger, som Retten støttede sig på for at omgøre og herefter pålægge de bøder, der er opstillet i punkt 3 i dommens konklusion.
- 83 Det følger heraf, at punkt 3 i den appellerede doms konklusion skal ophæves, for så vidt som det indebærer en fastsættelse af kvoteandelene for de bødebeløb, som sagsøgerne i første instans blev pålagt solidarisk.

84 Eftersom Kommissionen i øvrigt er blevet frifundet i overensstemmelse med punkt 4 i den appellerede doms konklusion, skal Kommissionens påstand om frifindelse i sagerne T-122/07, T-123/07 og T-124/07 ikke tages til følge hvad angår annullationen af den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), k) og l), som sagsøgerne i første instans havde nedlagt påstand om.

B – Om Reyrolles appel

85 Reyrolle har til støtte for sin appel fremsat to anbringender om en tilsidesættelse af for det første princippet om individuelle straffe og sanktioner og for det andet af ligebehandlings- og proportionalitetsprincippet.

1. Det første anbringende om en tilsidesættelse af princippet om individuelle straffe og sanktioner

a) Parternes argumenter

86 Med sit første anbringende har Reyrolle gjort gældende, at Retten tilsidesatte princippet om individuelle straffe og sanktioner, idet den i kraft af sin fulde prøvelsesret tilsidesatte artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 ved at pålægge den virksomhed, der udgjordes af Rolls-Royce og Reyrolle, en bøde for perioden fra 1988-1998, som ikke var støttet på denne virksomheds situation, men på den økonomiske vægt af en økonomisk enhed, der først blev oprettet flere år senere, da Reyrolle blev solgt til VA Technologie.

87 Reyrolle har gjort gældende, at Retten ikke burde have beregnet blot et udgangsbælb ved at tage højde for omsætningen og markedsandelen for den virksomhed, der udgjordes af VA Tech-koncernen, men burde have fastsat et særskilt udgangsbælb for Reyrolle for den tidligere periode, hvori den, som det fremgår af nærværende doms præmis 6, var et datterselskab i virksomheden Rolls-Royce, dvs. i perioden mellem den 15. april 1988 og den 20. september 1998.

88 Ifølge Reyrolle burde udgangsbælbet for perioden inden salget af Reyrolle til VA Technologie være blevet fastsat på baggrund af markedsandelen for den virksomhed, der udgjordes af Rolls-Royce og Reyrolle, og denne virksomheds omsætning. Herved skulle den samlede bøde, der blev pålagt Reyrolle, have været maksimalt 2,05 mio. EUR.

89 Kommissionen har gjort gældende, at anbringendet ikke er begrundet. Den har anført, at det ikke var berettiget at fastsætte et andet grundbælb for den periode, hvor Reyrolle var en del af virksomheden Rolls-Royce, eftersom denne virksomheds moderselskab ikke kunne foreholdes en overtrædelse. Under alle omstændigheder ville bøden, selv om man lagde et sådant anderledes grundbælb til grund, ifølge de tilgængelige oplysninger blive forhøjet og ikke sænket.

b) Domstolens bemærkninger

90 Reyrolle har gjort gældende, at princippet om individuelle straffe og sanktioner kræver, at eftersom selskabet i den periode, hvori det deltog i det pågældende kartel, var en del af først en virksomhed og derefter en anden, nemlig Rolls-Royce og derefter den virksomhed, som udgøres af VA Tech-koncernen, skulle den bøde på 9 450 000 EUR, som Retten som led i udøvelsen af sin fulde prøvelsesret individuelt pålagde selskabet i punkt 3, sidste led, i den appellerede doms konklusion, være beregnet på grundlag af to forskellige grundbælb for de pågældende to virksomheder, som dækker de to på hinanden følgende overtrædelsesperioder, hvorunder selskabet var en del af hver af de to virksomheder.

- 91 Som det allerede er anført i nærværende doms præmis 52, kræver princippet om individuelle straffe og sanktioner, at bødens størrelse med henblik på anvendelsen af artikel 23, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 fastsættes ud fra grovheden af den overtrædelse, der individuelt foreholdes den pågældende virksomhed, og varigheden heraf. Dette princip gælder ligeledes, når det som i det foreliggende tilfælde er Retten, der fastsætter bødens størrelse som led i udøvelsen af sin fulde prøvelsesret.
- 92 Som generaladvokaten i det væsentlige har fremhævet i punkt 131-134 i forslaget til afgørelse, følger det af den appellerede doms præmis 140, 144 og 164, at Retten for at fastsætte den bøde, som Reyrolle skulle pålægges særskilt for den periode, hvor selskabet var en del af Rolls-Royce-koncernen, lagde vægt på betragtningen om, at Reyrolle i denne periode begik overtrædelsen selvstændigt, eftersom Kommissionen havde fastslået, at overtrædelsen var forældet i forhold til virksomheden Rolls-Royces moderselskab. Det er i øvrigt ubestridt, at Reyrolle perioden efter overtrædelsen fortsatte sin deltagelse i kartellet som en del af den virksomhed, der udgjordes af VA Tech-koncernen, hvis holdingselskab, VA Technologie, ligeledes blev holdt ansvarligt for overtrædelsen.
- 93 Det følger heraf, at princippet om individuelle straffe og sanktioner, eftersom selskabet Rolls-Royce i det foreliggende tilfælde ikke selv var foreholdt en overtrædelse, krævede, at bødens størrelse ikke blev fastsat ud fra denne virksomheds særlige kendetegn, men ud fra en enkelt virksomhed, der, inden den blev købt af VA Technologie, alene var udgjort af Reyrolle, og efter dette køb var udgjort af Reyrolle og de øvrige selskaber i VA Tech-koncernen, der deltog i kartellet.
- 94 Under disse omstændigheder kunne Retten derfor med rette fastsætte et enkelt udgangsbælb for den virksomhed, der udgjordes af VA Tech-koncernen, med udgangspunkt i virksomhedens omsætning i 2003, der er det sidste hele år i overtrædelsesperioden, idet den efterfølgende fordelte ansvaret for overtrædelsen blandt de enkelte selskaber med hensyn til de perioder, hvori de deltog i kartellet.
- 95 Under disse omstændigheder skal Reyrolles første appelanbringende forkastes som irrelevant.

2. Det andet anbringende om en tilsidesættelse af ligebehandlings- og proportionalitetsprincippet

a) Parternes argumenter

- 96 Med sit andet anbringende har Reyrolle gjort gældende, at Retten tilsidesatte ligebehandlings- og proportionalitetsprincippet, for så vidt som den som led i udøvelsen af sin fulde prøvelsesret anvendte andre beregningsmetoder end de for andre selskaber anvendte. Disse metoder var væsentligt ugunstige for Reyrolle i forhold til sidstnævnte selskaber.
- 97 For det første følger det af den appellerede doms præmis 241 hvad angår SEHV og Magrini, som successivt var en del af virksomheden Schneider og virksomheden VA Tech, at Retten fastsatte forskellige udgangsbælb for hver periode, hvor disse selskaber tilhørte de enkelte virksomheder. Hvad angår Reyrolle anvendte Retten derimod en helt andledes metode, eftersom den fastsatte bøden på grundlag af et ensartet udgangsbælb, selv om dette selskab i overtrædelsesperioden havde tilhørt forskellige virksomheder, hvorved dette selskab blev pålagt en uforholdsmæssig bøde.
- 98 For det andet er den forskelsbehandling, som Reyrolle er blevet udsat for, endnu mere udtalt, såfremt den beregningsmetode, der er blevet anvendt til den bøde, som selskabet blev pålagt, sammenlignes med den af Kommissionen fulgte for visse japanske virksomheder, der befandt sig i en situation, der er fuldt ud sammenlignelig med Reyrolles, eftersom Retten med hensyn til disse virksomheder fastsatte forskellige udgangsbælb med hensyn til perioden inden overdragelsen af deres aktiviteter i GIS-sektoren til en fælles virksomhed.

99 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende skal afvises, idet det ikke blev fremført for Retten, og der således er tale om et nyt anbringende. Dette anbringende er under alle omstændigheder ubegrundet.

b) Domstolens bemærkninger

100 Hvad angår muligheden for at antage det andet anbringende til realitetsbehandling skal Kommissionens formalitetsindsigelse forkastes.

101 Selv om det er korrekt, at Reyrolle ikke i første instans har påberåbt sig den påståede forskelsbehandling, som selskabet har henvist til i dette appelanbringende, kan denne omstændighed ikke medføre, at dette anbringende skal afvises.

102 Reyrolle er nemlig berettiget til over for Domstolen at fremsætte anbringender, der er afledt af den appellerede dom, og som på det retlige plan tilsigter at bestride dommens lovlighed (dom af 29.11.2007, sag C-176/06 P, Stadtwerke Schwäbisch Hall m.fl. mod Kommissionen, præmis 17).

103 I det foreliggende tilfælde har Reyrolle foreholdt Retten, at den har forskelsbehandlet dette selskab, da den under udøvelsen af sin fulde prøvelsesret fastsatte størrelsen af den bøde, som det skulle pålægges. Selv om det er rigtigt, at Retten med henblik på bødeberegningen har anvendt den samme metode som Kommissionen, følger det ikke desto mindre heraf, at Retten herved har gjort denne metode til sin egen, og at den påståede forskelsbehandling, som Reyrolle har påberåbt sig, følger af den nye bødeberegning, således som Retten har foretaget den, og dermed er opstået ved den appellerede dom.

104 Endvidere kan dette anbringende, for så vidt som det vedrører bødeberegningen, som den blev foretaget af Retten som led i udøvelsen af sin fulde prøvelsesret, ikke anses for at skulle afvises, eftersom anbringendet som følge af sin karakter ikke kunne være fremsat for i første instans (jf. dommen i sagen Alliance One International mod Kommissionen, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

105 Hvad angår undersøgelsen af realiteten i nævnte anbringende fremgår det af fast retspraksis, at udøvelsen af den fulde prøvelsesret ved fastsættelsen af bødens størrelse ikke må medføre, at der udøves forskelsbehandling af de virksomheder, der har deltaget i en aftale i strid med artikel 101, stk. 1, TEUF (jf. bl.a. dom af 30.5.2013, sag C-70/12 P, Quinn Barlo m.fl. mod Kommissionen, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

106 Det følger endvidere af fast retspraksis, at ligebehandlingsprincippet kun er tilsidesat, hvis ensartede situationer behandles forskelligt, eller forskellige situationer behandles ens, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. bl.a. dom af 7.6.2007, sag C-76/06 P, Britannia Alloys & Chemicals mod Kommissionen, Sml. I, s. 4405, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

107 Det skal dog fastslås, at ligebehandlingsprincippet ikke er tilsidesat i dette tilfælde, eftersom Reyrolle ikke befandt sig i en situation, der var ligestillet med Schneider-koncernens eller de japanske producenters.

108 Hvad først angår argumentet om, at Reyrolle var blevet forskelsbehandlet i forhold til SEHV og Magrini, er det i nærværende doms præmis 92 og 93 allerede bemærket, at Reyrolle havde deltaget i den pågældende overtrædelse som en del af en enkelt virksomhed, nemlig den, der udgøres af VA Tech-koncernen, hvis sammensætning har udviklet sig i overtrædelsesperioden.

109 Endvidere er denne situation forskellig fra den situation, hvori SEHV og Magrini befandt sig. Disse selskaber havde nemlig fortløbende deltaget i det pågældende kartel som en del af forskellige virksomheder, nemlig først som en del af den virksomhed, hvor Schneider var moderselskab, og

derefter, efter at de blev solgt til VA Technologie, som en del af den virksomhed, der udgøres af VA Tech-koncernen. Endvidere er såvel Schneider som VA Technologie blevet fundet personligt ansvarlige for at have deltaget i dette kartel.

- 110 På samme måde kan det ikke lægges til grund, at Reyrolle og de japanske producenter befandt sig i en ligestillet situation. Det står nemlig fast, at de pågældende japanske producenter, dvs. på den ene side Fuji og Hitachi og på den anden side Mitsubishi og Toshiba, oprindeligt deltog uafhængigt i dette kartel. Selv om disse selskaber den 1. oktober 2002 integrerede deres aktiviteter i GIS-sektoren i to fælles virksomheder, nemlig henholdsvis JAEPS og TM T&D Corp., fortsatte de dog med at eksistere som uafhængige og selvstændige virksomheder. Dette er imidlertid ikke tilfældet med Reyrolle, eftersom dette selskab, efter at det blev solgt til VA Technologie og integreret i den virksomhed, der udgøres af VA Tech-koncernen, ikke fortsatte med at eksistere som uafhængig og selvstændig virksomhed.
- 111 Hvad endelig angår den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet følger det af Domstolens faste praksis, at det ikke tilkommer denne, når den træffer afgørelse vedrørende retlige spørgsmål under en appelsag, af billighedsgrunde at omgøre det skøn, som Retten har udøvet under sin fulde prøvelsesret vedrørende størrelsen af de bøder, som pålægges virksomheder på grund af disses overtrædelse af EU-retten. Det er således kun i det omfang, Domstolen måtte finde, at sanktionens størrelse ikke blot er upassende, men også så overdreven, at den bliver uforholdsmæssig, at det skal fastslås, at Retten begik en retlig fejl på grund af den upassende karakter af en bødes størrelse (jf. bl.a. dommen i sagen Quinn Barlo m.fl. mod Kommissionen, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).
- 112 Reyrolle har blot underbygget sit klagepunkt om, at den bøde, som Retten pålagde selskabet, er uforholdsmæssig, med påstande om, at selskabet er blevet udsat for forskelsbehandling, som har vist sig at være ubegrundede. Reyrolle har dog heller ikke fremsat en konkret argumentation, der kan godtgøre, at denne bødes absolutte størrelse var overdreven. Følgelig bør anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet forkastes.
- 113 Det følger heraf, at Reyrolles andet appelanbringende ligeledes skal forkastes.
- 114 Da ingen af Reyrolles appelanbringender kan godtages, bør appellen forkastes i det hele.

C – Om SEHV's og Magrinis appel

- 115 De to første anbringender påberåbt af SEHV og Magrini til støtte for deres appel skal først undersøges samlet.

1. De to første anbringender vedrørende henholdsvis en tilsidesættelse af princippet *ne ultra petita* og manglende iagttagelse af den materielle retskraft

a) Parternes argumenter

- 116 SEHV og Magrini har gjort gældende, at deres søgsmål for Retten vedrørte bøden på 4 500 000 EUR, som de skulle betale solidarisk med Schneider i henhold til den omtvistede beslutnings artikel 2, litra k), og ikke ligeledes bøden på 3 600 000 EUR, som skulle betales af Schneider alene i henhold til denne beslutnings artikel 2, litra j). Disse selskaber har endvidere gjort gældende, at skønt alene Schneider kunne anfægte sidstnævnte bøde, anlagde dette selskab ikke et søgsmål for Retten.

- 117 Det følger heraf, at Retten ved at annullere bøden pålagt i henhold til den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), og ved at lade dette beløb være omfattet af den bøde, som Schneider, SEHV og Magrini er solidarisk ansvarlige for, ikke blot tilsidesatte princippet *ne ultra petita*, men ligeledes tilsidesatte den materielle retskraft, som var opstået ved denne beslutning i forhold til Schneider.
- 118 Kommissionen har gjort gældende, at denne appel må afvises i det hele, eftersom dens påstande er nøjagtigt modsat de påstande, der blev nedlagt i søgsmålet for Retten. Eftersom spørgsmålet om størrelsen af den bøde, som til solidarisk hæftelse blev pålagt de selskaber, der successivt var en del af virksomhederne Schneider og VA-Tech, under alle omstændigheder var forelagt for Retten som led i et søgsmål anlagt af sagsøgerne i første instans, kunne Retten ændre denne bødes størrelse som led i sin fulde prøvelsesret uden at tilsidesætte hverken princippet *ne ultra petita* eller den materielle retskraft.
- b) Domstolens bemærkninger
- 119 Det skal indledningsvis først bemærkes, at påstandene i appelskriftet skal gå ud på, at der helt eller delvis gives medhold i de i første instans nedlagte påstande, således som det bestemmes i procesreglementets artikel 113, stk. 1, i den version, der gjaldt på tidspunktet for indleveringen af appellen.
- 120 Som generaladvokaten har bemærket i punkt 150 i forslaget til afgørelse, skal appellen derfor afvises, for så vidt som appellanterne har nedlagt påstand om bekræftelse af den omtvistede beslutnings artikel 2, litra k), hvorom de i første instans havde nedlagt påstand om annulation.
- 121 Som generaladvokaten har bemærket i nævnte punkt 150, skal SEHV's og Magrini's appel endvidere afvises, for så vidt som de har nedlagt påstand om stadfæstelse af den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), eftersom denne bestemmelse vedrører en bøde, som kun selskabet Schneider kan anfægte. Dette selskab anlagde dog ikke et søgsmål for Retten.
- 122 Endelig skal denne appel ligeledes afvises, idet SEHV og Magrini har nedlagt påstand om, at Domstolen fastslår, at hver solidarisk hæftende debitor i forhold til de andre solidarisk hæftende debitorer skal bære en tredjedel af beløbet på 4 500 000 EUR for så vidt angår den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j) og k). Det følger nemlig af nærværende doms præmis 74, at EU's retsinstanser, når de udøver deres fulde prøvelsesret, ikke har beføjelse til at fordele den pålagte bøde mellem de solidarisk hæftende meddebitorer som led i deres indbyrdes forhold.
- 123 Kommissionen kan imidlertid ikke påstå afvisning af SEHV's og Magrini's påstande, for så vidt som disse tilsigter ophævelse af punkt 2 og 3 i den appellerede doms konklusion.
- 124 Det skal bemærkes, at SEHV og Magrini som led i deres appel har gjort gældende, at Retten traf afgørelse *ultra petita* ved i punkt 2 i den appellerede dom at annullere den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), og dens artikel 2, litra k), for så vidt som sidstnævnte bestemmelse vedrører Schneider. Appellanterne har i den forbindelse gjort gældende, at Schneider ikke anlagde et annulationssøgsmål for Retten, hvorfor den omtvistede beslutning var blevet endelig i forhold til dette selskab. Det er appellanternes opfattelse, at den af Retten ændrede bøde i punkt 3, første led, i denne doms konklusion, efter annulationen af den omtvistede beslutnings artikel 2 vedrørende Schneider, var særligt ugunstig for dem.
- 125 Eftersom appellanterne til støtte for deres påstande, der tilsigter en delvis ophævelse af punkt 2 og 3 i den appellerede doms konklusion, har fremsat anbringender, der er afledt af selve dommen, skal disse påstande i betragtning af den retspraksis, der er omtalt i nærværende doms præmis 102, antages til realitetsbehandling.

- 126 Hvad angår undersøgelsen af realiteten vedrørende de to første anbringender skal det bemærkes, at Unionens retsinstanser har beføjelse til at udøve deres fulde prøvelsesret, når spørgsmålet om bødens størrelse forelægges dem til vurdering (jf. bl.a. dommen i sagen Alliance One International mod Kommissionen, præmis 105).
- 127 Det skal i det foreliggende tilfælde fastslås, at spørgsmålet om størrelsen af den bøde, som Schneider er pålagt individuelt i henhold til den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j), ikke var forelagt Retten til vurdering.
- 128 Eftersom Schneider nemlig ikke anlagde søgsmål til anfægtelse af denne bødes størrelse, kunne denne ikke være genstand for det søgsmål, der var anlagt af SEHV og Magrini, idet bøden ikke var pålagt disse selskaber.
- 129 På den baggrund skal det fastslås, at Retten traf afgørelse ultra petita ved i punkt 2 i den appellerede doms konklusion at annullere den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j) og k), og ved i punkt 3, første led, i domskonklusion at ændre de bøder, der var pålagt ved disse bestemmelser, ved at lade dem være omfattet af et enkelt beløb, som skulle betales solidarisk af Schneider, SEHV og Magrini.
- 130 Det er ganske vist rigtigt, således som Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 248, at såfremt denne ændring af bøden ikke ændrer den samlede bødestørrelse, som Kommissionen kan opkræve af Schneider i forhold til den solidariske hæftelse udadtil, er denne gunstig for Schneider hvad angår det bødebeløb, som dette selskab endeligt skal bære som led i den indbyrdes fordeling af bøden. Det følger ikke desto mindre heraf, at Retten ikke kunne foretage nævnte ændring, som kan være ugunstig for SEHV og Magrini i forhold til den solidariske hæftelse både udadtil og indbyrdes. Eftersom Retten for det første ikke kunne fastslå, at det var ulovligt at pålægge den pågældende bøde uden at tilsidesætte princippet ne ultra petita, kunne den heller ikke benytte sin fulde prøvelsesret til at annullere, nedsætte eller forhøje denne bøde.
- 131 Det følger af ovenstående betragtninger, at SEHV's og Magrini's to første anbringender skal tages til følge.
- 132 Derfor skal SEHV's og Magrini's appel tages til følge, uden at Domstolen skal undersøge det tredje appelanbringende om en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet. Dette anbringendes karakter er nemlig rent subsidiært i forhold til de to første anbringender, for så vidt som Retten, såfremt Domstolen skulle forkaste disse anbringender, ved dette tredje anbringende kritiseres for, at den under alle omstændigheder begik en retlig fejl ved at ændre bøden i punkt 3, første led, i den appellerede doms konklusion, uden at de pågældende selskaber havde haft lejlighed til at tage stilling til denne nye bødefastsættelse. Såfremt dette anbringende blev tiltrådt, kunne det i øvrigt ikke medføre en ophævelse af dommen, som går ud over den ophævelse, der følger af den omstændighed, at de to første undersøgte anbringender er velbegrundede.
2. Om de følger, der skal udledes af den omstændighed, at SEHV's og Magrini's appel er velbegrundet
- 133 Under hensyn til den delvise afvisning af deres under appellen nedlagte påstande, således som det er fastslået i nærværende doms præmis 119-122, medfører den omstændighed, at SEHV's og Magrini's to første anbringender er velbegrundede, at punkt 2 i den appellerede doms konklusion ophæves, for så vidt som det annullerer den omtvistede beslutnings artikel 2, litra j) og k), ligesom punkt 3, første led, i den appellerede doms konklusion ophæves.
- 134 Eftersom SEHV og Magrini i øvrigt ikke som led i deres appel har påstået, at de af dem nedlagte påstande i sagerne T-122/07 – T-124/07 tages til følge, frifindes Kommissionen i den henseende i overensstemmelse med punkt 4 i den appellerede doms konklusion.

VI – Sagsomkostninger

- 135 Det bestemmes i procesreglementets artikel 184, stk. 2, at såfremt der ikke gives appellanten medhold, eller såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne.
- 136 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 137 Da Reyrolle hvad angår selskabets appel (sag C-232/11 P) har tabt sagen, bør dette pålægges at betale sagsomkostningerne vedrørende appellen, idet Kommissionen har nedlagt påstand herom.
- 138 Da Kommissionens appel (sag 231/11 P) skal tiltrædes, og Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgerne i første instans tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges sidstnævnte at betale sagsomkostningerne vedrørende appellen.
- 139 Da SEHV's og Magrinis appel (sag 233/11 P) skal tiltrædes, og disse selskaber har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges det sidstnævnte at betale omkostningerne ved denne appel.
- 140 Der er derudover ikke grundlag for at ændre fordelingen af omkostningerne vedrørende sagen i første instans, således som den blev fastlagt ved punkt 5-7 i den appellerede doms konklusion.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Punkt 2 i konklusionen i dom afsagt den 3. marts 2011 af Den Europæiske Unions Ret, Siemens Österreich m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-122/07 – T-124/07), ophæves, for så vidt som den annullerede artikel 2, litra j) og k), i Kommissionens beslutning K(2006) 6762 endelig af 24. januar 2007 om en procedure i henhold til artikel [81 EF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag COMP/F/38 899 – Gasisoleret koblingsudstyr).**
- 2) **Punkt 3, første led, i konklusionen i Rettens dom af 3. marts 2011, Siemens Österreich m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-122/07 – T-124/07), ophæves.**
- 3) **Punkt 3, andet til fjerde led, i konklusionen i dommen af 3. marts 2011, Siemens Österreich m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T 122/07 – T-124/07), ophæves, for så vidt som det indebærer fastsættelse af kvoteandelene for sagsøgerne i første instans af de bøder, som de er blevet pålagt solidarisk.**
- 4) **I øvrigt forkastes appellerne.**
- 5) **Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA og Nuova Magrini Galileo SpA betaler sagsomkostningerne vedrørende appellen i sag C-231/11 P.**
- 6) **Siemens Transmission & Distribution Ltd betaler sagsomkostningerne vedrørende appellen i sag C-232/11 P.**
- 7) **Europa-Kommissionen betaler sagsomkostningerne vedrørende appellen i sag C-233/11 P.**
- 8) **Sagsomkostningerne vedrørende sagen i første instans forbliver fordelt i overensstemmelse med punkt 5-7 i domskonklusionen i Rettens dom af 3. marts 2011, Siemens Österreich m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-122/07 – T-124/07).**

Underskrifter